

The Greek Review of Social Research

Vol 13 (1972)

13

Guy Burgel, *La condition industrielle a Athenes, etude socio-geographique* (Πρώτον μέρος: *Les hommes et leur vie*), Etienne Dalmasso, Milan, *capitale economique de l'Italie, etude geographique*, Pierre-Yves Pechoux-Michel Sivignon, *Les balkans*

Maurice Le Lannou

doi: [10.12681/grsr.499](https://doi.org/10.12681/grsr.499)

Copyright © 1972, Maurice Le Lannou

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

To cite this article:

Lannou, M. L. (1972). Guy Burgel, *La condition industrielle a Athenes, etude socio-geographique* (Πρώτον μέρος: *Les hommes et leur vie*), Etienne Dalmasso, Milan, *capitale economique de l'Italie, etude geographique*, Pierre-Yves Pechoux-Michel Sivignon, *Les balkans*. *The Greek Review of Social Research*, 13, 130–132.
<https://doi.org/10.12681/grsr.499>

ἀδελφοποιίας ἀπέδωσε λογοκρατίαν, ἐνῶ εἰς τὴν θέσιν τῆς χριστιανικῆς ἀδελφοσύνης ὕψωσε μὲ πείσμα, μέχρι χθές ἀκόμη τὰ τεῖχη τοῦ Σχίσματος».

Δὲν κηρύσσει οὐτοσίαις ὁ Καθηγητὴς Τσάκωνα. Τὴν ἀλήθειαν ἐπισημαίνει ἀνοίγοντάς μας τὸν δρόμο πρὸς τὴν ὀρθήν κατεύθυνση. Εἶναι μιὰ ὑπεύθυνη πατριωτικὴ φωνὴ αὐτῆ. Μιὰ φωνὴ ποὺ θὰ ἤχησιν εὐφρόσυναν σ' ἐκείνους ποὺ πέρα ἀπὸ κάθε παράταξη ἡ σκοπιμότητα ἐνδιαφέρονται καὶ μοχθοῦν γιὰ τὴν ἐθνικὴ μας πρόοδο.

Ἡ «Ἀνθολογία Κοινωνιολογικῶν Κειμένων», ἔργο ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ ἐπιχειρεῖται στὸν τόπο μας, ἐρχεται νὰ συμπληρώσῃ ἕνα προηγουμένον ἔργο τοῦ Καθηγητῆ Τσάκωνα, τὴν «Ἐισαγωγή εἰς τὴν Κοινωνιολογίαν». Ἐκεῖ μὲ γνώσιν καὶ σαφήνειαν ἀνέλυσε τὶς κυριότερες κοινωνιολογικὰς θεωρίες. Ἐδῶ παραθέτει μεταφρασμένα τὰ πρὸ χαρακτηριστικὰ κείμενα τῶν ἀντιπροσώπων τους, ὅστε ὁ σπουδαστὴς τῆς Κοινωνιολογίας νὰ μὴ μωρέσῃ νὰ ἔχῃ ἄμεση ἐπαφὴ μὲ τὴ σκέψιν τους. Παράλληλως ἔχομε στὸν κομποτυπωμένον αὐτὸ τόμο τὸ ἀπάνθισμα τῆς κοινωνιολογικῆς σκέψεως σὲ διεθνῆ κλίμακα, ποὺ παρέχει μιὰ πανοραμικὴ εἰκόνα τῆς ἐξελιζομένης καὶ διαφοροποιουμένης του. Τὸ ἔργο συμπληρώνεται μὲ πικνὰ γραμματολογικὰ σχόλια γιὰ τοὺς ἀνθολογούμενους.

Τὰ κοινωνιολογικὰ ἔργα τοῦ Καθηγητῆ Τσάκωνα, τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ ὅποια ἔχουν διδακτικὸ προορισμὸ, ἀποτελοῦν σημαντικὴν συμβολὴν στὴν κοινωνιολογικὴ διερεύνησιν τοῦ νεοελληνικοῦ πνευματικοῦ καὶ πολιτικοῦ βίου καὶ γενικὰ τοῦ νεοελληνικοῦ πολιτισμοῦ.

I. M. ΚΑΤΖΗΦΩΤΗΣ

Νέα Πολιτεία, 25.6.1972

Ἡ γεωγραφία: Μιλάνου καὶ Ἀθῆνας, ὑπὸ Maurice Le Lannou

Ἡ σημειωθεῖσα κατὰ τὴν ἐποχὴν μας ἀπότομος ἐξάπλωσις τῶν πόλεων, θέτει ὑπὸ ἀμφισβήτησιν τὴν ἀξίαν κληροδοτημάτων τινῶν τῆς ἱστορίας καὶ πηγῶν ἐμπνεύσεως ἐκ τῆς γεωγραφίας. Εἰς τὰς Ἀθῆνας, λέγει ὁ Guy Burgel, τὸ λαμπρὸν μνημεῖον ὁδῶν καταλαμβάνει πλέον πολὺ περισσότερον χῶρον ἐκείνου, τὸν ὅποιον καταλαμβάνουν ὁ σκηνικὸς διάκοσμος εἰς τὴν ἀρχαίαν τραγωδίαν. Ἄλλω, ἡ τοπογραφία τῶν Ἀθῶνων ἔχει τοὐλάχιστον ἰκανὴν σφαιρικότητα. Ἐνῶ εἰς τὸ Μιλάνου, ὅπου τὸ τοπίον στερεεῖται λαμπρότητος, τὸ παρελθὸν λαμβάνεται ὑπεύθυν ἐπὶ ὀλιγοτέρον, καὶ ὁ Etienne Dalmasso δύναται δικαίως νὰ προσάψῃ κατὰ τὸν καιρικὸν τὸν Μιλάνου τὴν μομφὴν «ὅτι ἔχουν λησμονήσει ὅτι δὲν εἶναι λιττεράναι νὰ παρῶνται ἡ ἱστορία μίση πόλεως».

Ἡ πληθυσμιακὴ ἐκρηξίς, ἡ ἀχαλίνωτος ἐξάπλωσις τῶν πάσης φύσεως οἰκοδομημάτων, καὶ ἡ δημιουργία ἐσιμῶν προαστίων, ἐκάμωσαν τὴν δύναμιν ἀντίστασης τῶν ἄστεως, τὸ ὅποιον δὲν διατηρεῖ πλέον τὴν προσωπικὴν ἐκείνην ὑπόστασιν, τὴν ὅποιαν ἄλλοτε τὸσον ζηλοτύπος διεφύλασεν. Ὁ σύγχρονος χαρτογράφος εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ μὴ βασίζεται πῦρον ἐπὶ τῶν δεδομένων τοῦ τοπίου κυρίως, ἀλλ' ἐπὶ τῶν μετακινήσεων τῶν ἀνθρώπων, ὡς καταστιχογραφοῦνται αὐταὶ ὑπὸ τῆς στατιστικῆς, προκειμένου νὰ ὑποτυπώσῃ τὰ ὅρια ἐκείνου τοῦ ὑπερσυνόλου, τὸ ὅποιον δὲν εἶναι πλέον συγκρότημα, οὔτε σύμπλεγμα πολεοδομικῶν συγκροτημάτων, ἀλλὰ μιὰ «ἀστὴς περιφέρεια» ἢ μιὰ «πόλις-περιφέρεια» (αἰ δύο τελευταῖα αὐτὰ ὀνομαστικὰ ὀφείλονται εἰς τὸν E. Dalmasso), τῆς ὁποίας ἡ ὑπαρξίς βεβαιούται μᾶλλον ἀπὸ ἀήλτους οικονομικοὺς καὶ κοινωνιολογικοὺς παράγοντας, παρὰ ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ γεωγραφικά μίση ἐκδήλωσις γεωγραφικῆς φυσιογνωμίας.

Ὅσον καὶ ἂν διαφέρουν μετὰ τῶν ἡ μητροπόλεως τῆς Λομβαρδίας καὶ ἡ πρωτεύουσα τῆς Ἑλλάδος, ἂν ὄχι τὸσον ὡς πρὸς τὸ μέγεθος τῶν, ἀλλὰ τοὐλάχιστον ὡς πρὸς τὴν ἀνισότητά τῆς οἰκονομικῆς τῶν σημάτων, δὲν παύουν παρὰ ταῦτα νὰ ἔχουν τὸ κοινὸν γνώρισμα ὅτι καὶ αἱ δύο ἀνήκουν εἰς τὸ εἶδος τῶν μεγάλων ἐξομοιωτικῶν δυνάμεων τῆς ἀνθρωπότητος. Πρόκειται περὶ τῆς γενικῆς περιπτώσεως ὧν ἐκείνου τῶν σημαντικῶν ἀπὸ ἀπόψεως ἐπεκτάσεως πόλεων, αἱ ὅποια προσελκύουν καὶ συγκεντρώνουν τοὺς ἀνθρώπους ὑπὸ τὸν κοινὸν πόθον τῆς ἀνοδικῆς βελτιώσεως.

Εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Μιλάνου, ὁ E. Dalmasso διαβλέπει «μίαν νέαν κοινωνικὴν τάξιν, διακατεχομένην ἀπὸ τὸ συναισθημα ὅτι ἀνήκει εἰς μίαν ἐνδεῶν ἀστικὴν μονάδα, διάγοναν τρόπον ζωῆς ἀπεστερημένην τῆς ἐπαρχιακῆς ἰδιорρηθμίας, καὶ εὐθιναρμονικῆν πρὸς τὰς ἐπιτάγας μίης καταναλωτικῆς κοινωνίας, ἡ ὅποια κατεῦθενται ὑπὸ τοῦ Μιλάνου». Ὁ Guy Burgel σημειώνει ὅτι τὸν πληθυσμὸν τῶν Ἀθῶνων χαρακτηρίζει «ἡ ἔκτασις καὶ ἡ διασπορά τῶν μεσίων τάξεων», αἱ ὅποια δὲν καθορίζονται τὸσον ἀπὸ τὴν ὁμοιότητα τοῦ βιοτικῶ ἐπιπέδου τῶν ὄσον ἀπὸ τὸ κοινὸν ἰδανικὸν τῆς ἐξασφαλίσεως καταναλωτικῆς ἰκανότητος».

Αἱ διαιπιστώσεις αὐταὶ εἶναι οὐσιώδεις διὰ τὴν κατανόησιν τῆς σημαντικῆς πραγματικότητος τῶν ἀστικῶν κέντρων. Παρήλθεν ἡ ἐποχὴ τῶν μετρίων ἀστικῶν συμπεκνώσεων, αἱ ὅποια ἐτροφοδοτοῦντο ἀπὸ ἀγροτικὴν εἰσροὴν περιορισμένης ἄκτινος, ἡ ὅποια θὰ ἦδυνάτο ἐπὶ πλέον νὰ θεωρηθῆ ὡς παράγον ἀρμονικῆς ἐξισορροπήσεως μετὰ τῆς πόλεως καὶ τῆς ὑπαίθρου. Τὰ ἀσθηρὰς περιουσιὰ μὴ πλάσιμα διεργάσανται καὶ εὐρισκόμεθα πλέον πρὸ μίης καθολικῆς κινήσεως

ἡ ὅποια, ἐντὸς τῶν ὁρίων ἐκάστου κράτους, ἀγεῖ τοὺς πληθυσμοὺς μὴ εὐνοουμένον περιοχῶν πρὸς ὀρισμένα ἀστικοποιήμενα περιερίεα, αἵτινες θεωροῦνται ὡς ἀγῆ τῆς ἐπαγγελίας». Καὶ ἐὰν τὸ Μιλάνου δὲν ἀπολύτῃ τὸ προνομίον νὰ ἐπωφελεῖται ἀποκλειστικῶς αὐτὸ ἐκ τῆς ὑφισταμένης ἐλλειψέως Ἰσορροπίας μετὰ τῶν Ἱταλικῶν Βορρὰ καὶ τοῦ Ἱταλικῶ Νότου, δὲν παύει ἐν τούτοις νὰ «νοτιοποιεῖται» ὁσημέραι μὲ ταχύτατον ρυθμὸν, ἰδίᾳ ἀπὸ τοῦ 1957. Ὅσον ἀφορᾷ ἐξ ἄλλου εἰς τὴν διόγκωσιν τοῦ ἀθηναϊκοῦ πολεοδομικοῦ συγκροτήματος, τὸ ὅποιον ἤδη συγκεντρώνει τὸ ἐν τέταρτον περὶ τοῦ ὅλου πληθυσμοῦ τῆς Ἑλλάδος, αὐτὴ ὀφείλεται εἰς τὴν σημαντικὴν δημογραφικὴν ἀναστάσιον τῆς προκλιθεῖσαν ἀρχαίως μὲν ὑπὸ τῆς μαζικῆς ἐπιστροφῆς Ἑλλήνων εἰς τὴν Ἑθνικὴν Γῆν, καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐνεκα τῆς ἀποδιαρθρώσεως τῆς ἀγροτικῆς κοινωνίας.

Εἶναι εὐνόητον ὅτι αἱ πόλεις αὐταί, αἱ ὅποια ὑπέστησαν τοιαύτης κλίμακος εἰσροὴν πληθυσμῶν, ἀποστεροῦνται τῶν βασικῶν χαρακτηριστικῶν γεωγραφικῶν τῶν καὶ ἐμβάλλουν εἰς ἀμηχανίαν, ἀλλὰ καὶ προκαλοῦν σύγχρονος τὸ ζήτηρον ἐνδιαφέρον τοῦ γεωγράφου, βοθῆρον ὅτι τὰ φαινόμενα τῆς διογκώσεως τῶν πόλεων τεινῶν νὰ ταυτίζονται πρὸς τὰ φαινόμενα τὰ ὅποια ἐξετάζει ἡ ἀνθρωπογεωγραφία καθόλου. Ὁ E. Dalmasso, ὁ ὅποιος σχεδὸν δικαιολογεῖται διότι δίδει εἰς τὴν ποσειδωνικὴν πραγματείαν του «ποῖαν τινὰ παραδοσιακὴν δομὴν», ἀκολούθει εἰς τὴν πραγματικότητά αὐτὴν καθ' ἑαυτὴν τὴν πορείαν τῶν φαινόμενων, περιγράφων ἐπιτυχῶς «τὴν εὐρείαν ἀστικὴν περιφέρειαν» ἡ ὅποια ἐδημιουργήθη ὑπὸ τοῦ Μιλάνου ἐπὶ τοῦ τεμαχίου τοῦ ὑψηλοῦ τοῦ ἐκτεινομένου μετὰ τῶν ποταμῶν Τεσσίνου καὶ Ἄντα. Ὁ Guy Burgel, «ατλαντευόμενος» μετὰ τῶν «τοῦ κόσμου τῶν ἐντυπώσεων... καὶ τοῦ κόσμου τῶν στατιστικῶν στοιχείων», ἐπέλεξε τὴν ἀποφυγὴν τοῦ διλήμματος παρουσιάζων τὰ συμπεράσματα μίης περιορισμένης ἐκτάσεως ἐρεύνης «ἀναμφισβήτητος κοινωνιολογικῆς», ὡς πρὸς τὴν μεθοδολογίαν τῆς, ἡ ὅποια ὁμως προβάλλει γεωγραφικὰ συμπεράσματα, καταδεικνύουσα διὰ μέσου τῶν ἐναλλασσομένων μετακινήσεων καὶ τῶν μεταναστευτικῶν ρευμάτων τοῦ πληθυσμοῦ, τὴν ἐσωτερικὴν διάρρηξιν τοῦ ἀθηναϊκοῦ πολεοδομικοῦ συγκροτήματος καὶ τὰς σχέσεις του πρὸς τὸν ἐθνικὸν χῶρον.

Εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπεκταθῆμεν ἐξῆς ἀναλύσεως ὅλας τὰς λεπτομέρειας τῶν ἐξαιρέτων τούτων ἐργασίων. Θὰ περιορισθῶμεν νὰ καταδείξωμε μόνον πῶς ὁ γεωγράφος ποιότητος γνωρίζει νὰ μὴ χάνῃ τὸν προσανατολισμὸν τοῦ ἐνόητον τῶν νέων ὁρίων, πρὸ τῶν ὁποίων ἀναγκαστικὸς τὸν θέτει ἡ βαναυσὸς μεγέθυνσις τῶν γεωγραφικῶν σκηνικῶν καὶ διακόσμων. Ὅσονδήποτε ἐλάχιστα κατανοητὰ

και άν κατέστησαν αι μεγαλοπόλεις, εν τούτοις δέν έχουν αυτά ολοσχερως εκφύρι τών όρων του χρόνου και του χώρου. Τοιούτο Ισχυρίσθαι ολίγοτερον και δι' αυτό το Μιλάνον, παρά το όστι περιτοχιζείται από εσπερημένον αθηναϊκού ενδιαφέροντος φυσικόν περιβάλλον. Ο Ε. Dalmasso μάς δεικνύει την ακαίαισθητον ασυμμετριάν ενός πολεοδομικού συγκροτήματος, το όποιον εδμιουργήθη εις το σημειον έπαφής ενός αγόνου, αλλά καιριας θέσεως, ύπιπέδου και μιās χθιμαλής πεδιάδος ή όποια του παρέχει μόν το πλεονέκτημα ευφρόνν εδαφών, αλλά και το έμποδιζει συγχρόνως να έπекταθη σημαντικός πρός Νότον. Η γεωγραφική αυτή συγκυρία, εξασφαλιζουσα εξίσουσιν τών εκ της γής κερδών πρός τά εκ του διεθνούς έμποριου κέρδη, επέτρεπε την έπι μακρόν διατήρησιν μάς παραδοσιακής Ιστορίας, προσεπιμαρτυρουμένης άλλωστε και υπό της ετημερίας της θναυτοργικής βιομηχανίας του Μιλάνου. Άλλ' εις την Γεωγραφίαν, και τά υπό της Θείας Προνοίας ρυθμιζόμενα ύποκεινται εις τάς δυσμενείς και τάς εννοϊκάς επιδράσεις της Ιστορίας.

Η Ιταλική ένότης; Οί σύγχρονοι Μιλανέσι δέν διακείνται συμπαθός πρός αυτήν. «Η άριστοκρατία της Λομβαρδίας δέν έπιβηθεν την έννομοσύνην εις έν κράτος συγκεντρωτικόν, θα προετίμα δέ μάλλον όμοιοπονητικόν σύστημα βασιζόμενον έπι της άρχής της αυτονομίας τών περιφερειών. Άλλ' ή Ιταλική ένότης καθίσταται ήδη γεγονός και το Μιλάνον παρά ταύτα θα έπωφεληθη εκ τούτου, χωρίς εις την μακράν προπαρασκευήν του, ίνα καταστή «ό έμνηστούτης του παγχιου της όλης έπιχειρηματικής ζωής της Ιταλίας». Έναντι του Τουρισμου, πόλεως ολίγοτερον έμπορικώς και, τρόπον τινά, άποκλειστικός περιωρισμένης εις την βιομηχανικήν δραστηριότητα, ως και Έναντι της Ρώμης, ή όποια εκληρονομήσεν από την μεγάλην πόλιν του Πεδεμοντιου την πολιτικήν Ισχύν, το Μιλάνον δύνата να γνησίση άτην συναρπαστικήν περιπέτειαν της οικοδομήςσως μιās ευρωπαϊκής μητροπόλεως ενός του πλαισιου μιās παλαιάς περιφερειακής πρωτεύουσής, ενδó συγχρόνως εξελίσσειται εις πόλιν εντός της όποιας δημιουργείται ή νέα Ιταλία, ή δέ Ρώμη παραμένει ή άρχαία πόλις.

Η πρωτεύουσα της Έλλάδος, ολίγοτερον πλουσία εις άποασταστικής σημασίας κληρονομία, είναι άναμφιβόλως και ατή έξ ίσου μια πόλις του μέλλοντος. «Αί Άθήναι, γράφει ο Guy Berger, είναι μια πόλις σύγχρονης, σχεδόν μια νέα πόλις.» Αυτό δέν άληθεύει μόνον ως πρός την οικοδομικήν της εικόνα, αλλά και ως πρός τους άνθρωπος της και την έν γένει συμπεριφοράν τον, καθώς διεπιστώθη εκ μιās δειγματοληπτικής έρενης έπι του ανθρώπιου δυναμικού του άπασχολούμενου εις την βιομηχανίαν. Θά έλεγον προθύμως ότι είναι πόλις μιās νέας χώρας, υπό την έννοιαν ότι οι εργατικοί

πληθυσμοί της αισθάνονται ότι τους χαρακτηρίζει ολίγοτερον το έπαγγέλμα, το όποιον εξασκούν εντός ενός δεδομένου κλάδου οικονομικής δραστηριότητος, από ό,τι τους χαρακτηρίζει ή «κανονικότης της καταβολής και του ύψους της άμοιβής της εργασίας των, στοιχεία τά όποια τούς άνακατατάσσουν εντός της Ιεραρχίας της κοινωνίας και της καταναλώσεως».

Άπομακρυνόμεθα ούτω πολύ από τά έπικρατούμενα εις τάς παρά την Μεσόγειον περιοχάς, και από πάσαν δυνατότητα συγκρίσεως πρός την Νεάπολιν ή το Παλέριον. Ο Άθηναίος, προτιμήσας την ασφάλειαν της εξηρητημένης εργασίας, εσπερήθη της ευχερείας να είναι άμοιμως διαθέσιμος πρός ανταπόκρισιν εις τυχαίας αλλά έλκυστικές ευκαιρίας, εύχεράταν την όποιαν παρέχει ο βιοπορισμός διά προσφοράς μικρο-ύπηρεσιών και εξασκήσεως επαγγελματων «όδρομου». Άλλά και υπό τάς νέας συνθήκας διατηρείται εν τούτοις μέγας μέρος τών στοιχείων τά όποια συνθέτουν το παρελθόν. Η έπιτροπή τών πολιτικότερον κοινωνικών δομών είναι αισθητή όχημη και εντός του νέου τούτου βιομηχανικού κόσμου.

Οί βραδείς και ελεήθεροι ρυθμοί εργασίας χαρακτηρίζουν την τάξην των χειροτόκων πραγματοποιείται εντός του πλαισιου τών συνηθισμένων ή των πολιτικών δεσμών. Η σύζυγος, έφ' όσον έχει συσταθή προϊξ, παραμένει εις την οικίαν. Και το εργατικόν άνδρόγυνον το όποιον θέλει να διατηρήση τά «ουλειρικά» του ή την αγία του, κτίζει τον οικισμόν του έπι οικοπέδου της περιφερείας, συμβάλων ούτως εις το να καταστούν αι Άθήναι μια πρωτόνομη πόλις, χωρίς μεγάλη σύνολα, ενθó οι όμοιομορφοί συνοικισμοί της εκτεινούνται μέχρι τών πλευρών του Αιγάλεω και του Ύμηττου, και εως τάς ύπυρείας της Πεντέλης, καταλαμβάνομενον πλέον και τών τελευταίων εκτάσεων, αι όποιαί μέχρι πρό τινος ήσαν εις την διάθεσιν τών μετακινουμένων βοσκών.

Πολυτίμους συμπληρωματικώς πληροφορίας και αξιολόγους γενικάς παρατηρήσεις εύρισκομεν εις το μικρόν σχήματός άξιοσημειώτον βιβλίον τών Ρ. - Υ. Pέχουχ και Michel Sivignon το όποιον άφιερώνουν εις τά Βαλκάνια. Η ζωηρά τοπογραφική περιγραφή μεταφέρει τον αναγνώστην εις τάς Άθήνας, όσον μικράν ιδέαν και άν έχη ούτος της Ιστορίας και του γεωγραφικού προσανατολισμού. «Διακρίνομεν μιάν έλάσσονα εκτισιν κειμένην μεταξύ τών λόφων της Άκροπόλεως και του Λυκαβητού, ή όποια σήμερα έχει καλυφθή υπό μέγανον οικοδομημάτων, και μιάν μεζιονα έκτισιν όριζουμένην υπό του Ύμηττου, της Πεντέλης, της Παρήνθος και του Αιγάλεω, από την όποιαν εκχυλίζει ο οικοδομικός όργανισμός ολίγον ανατολικώς πρός τά

Μεσόγεια και δυτικός περισσότερο πρός την άκτιν της Έλευσίνους». Η εξέλιξις αυτή δέν είναι παλαιά. Κατά τά πρώτα έτη της Παλιγγενεσίας αι Άθήναι «ουδέν άλλο ήσαν ή κατά το ήμισυ άλβανική κομπούλα εις τους πρόποδας της Άκροπόλεως». Μόλις μετά τον πρώτον παγκόσμιον πόλεμον ήρτισεν ή πρώτη διογκώσις, ένεκα τών προσφύγων. Μετά τον δεύτερον δέ παγκόσμιον πόλεμον ή βιομηχανία εξέρχεται από τά παλαιά στενά όρια του παραμεσογείου Πειραιώς, δια να άναζητήσει νέους διαθέσιμους χώρους περίε του κόλπου της Σαλαμίνας. Έάν δέν έπρόκειτο περί μεγάλης διάφορας κλίματος, ή ανάπτυξις αυτή θα ύπενθιμίον, από άπονεως δυναμισμού και σχεδιου επέκτασεως, τον όργανισμόν της Μασσαλίας.

Αί Άθήναι τείνουν σήμερα να άπορροφήσουν ολόκληρον την Έλλάδα και όλους τους Έλληνας. Ο Πειραιεύς δέν δύναται να συγκριθί με τους λοιπούς έθνικούς λιμένας, και το όλον Πειραικό συγκρότημα συνεισφέρει πλέον τών τεσσάρων πέμπτων τών έξ άμέσων φόρων έσοδών του έλληνικού κράτους. Άλλ' ή πόλις τρέφει φιλοδοξίας διεθνούς επιπέδου και θέλει να καταστή χρήσιμος κόμβος τών συγκοινωνιών, αι όποιαί ένώνουν την Ευρώπην μετά της Έγγης και Άπω Ανατολής και μετά της Ανατολικής Άφρικής. Φιλοδοξεί να καταστή μια ακραία της Ευρώπης έστραμμένη πρός τά νοτιο-ανατολικών. Τίποτε δέν ύπάρχει εις τον Πειραιά το όποιον να ύπενθυμίξη τά Βαλκάνια. Έντελής διαφορετική είναι ή περίπτωσης της Θεσσαλονίκης, ή όποια ούσα περισσότερο συνδεδεμένη πρός τον ήπειρωτικόν κορμόν, χωρίς εις την κοιλιάδου του Άξιου, παραμένει πάντοτε εις εκ των σημαντικών λιμένων της Κεντρικής Ευρώπης έπι της Μεσογείου. Άλλ' ή Θεσσαλονικη έχει δοκιμασθή σκληρώς υπό της Ιστορίας και ή Κεντρική Ευρώπη, καταμεταρριζομένη, δέν έχει την σπουδαιότητα την όποιαν έχει ή Δυτική Ευρώπη.

Έξ άλλου, παρά την πρόσφατον εξέλιξιν την όποιαν είχαν ή Θεσσαλονικη και παρά τον σημαντικό ρόλον της ως περιφερειακής μητροπόλεως, ή δεύτερα πόλις της Έλλάδος ταλαιπωρείται εκ της πολιτικής ύπεροχής της πρώτης πόλεως της Έλλάδος. Έάν το μέλλον της Θεσσαλονίκης είναι συνδεδεμένον με την άξιοποίησιν μιās προνομιούχου «ευρωπαϊκής» θέσεως, τούτο δέν εξαρτάται μόνον, μάς άναφύρον, το Ρ. - Υ. Pέχουχ και Μ. Sivignon, από το προνόμιον τούτου, ουτε από την δημοκρατικήν πρωτοβουλία των Θεσσαλονικέων, αλλά προϋποθέτει «την έπίλιπιν τών πολιτικών και διοικητικών προβλημάτων, τά όποια την έμποδίζουν. Η αναλογία ύπενθυμίξει, έπι του προκειμένου, την θέση του Μιλάνου Έναντι της Ρώμης. Η αντίπαραβολή όμως αυτή δέν δύναται να προσηγορή περισσότερο. Η Ισχυρά μητροπόλις της Λομβαρδίας, κειμένη

ἐπὶ τὸν σημεῖον συγκεντρώσεως τῶν συγκοινωνιακῶν ἀρτηριῶν τὸν Ἄλπεων, αἱ ὁποῖαι εἶναι πολὺ περισσότερον καρποφόροι ἀπὸ δὲ εἶναι ἡ κοιλιά Ἀξιού-Μοριάς, καὶ ἐστραμμένη πρὸς Βορρᾶν, ἔχει ἀπὸ μακροῦ λάβει τὰς διαστάσεις τῆς καὶ διαφυλάξει τὰς ἐλευθερίας τῆς.

Ἡ βιβλιοκρισία τοῦ Maurice Le Lanou ἀναφέρεται εἰς τὰ ἐξῆς βιβλία:
* Guy Burgel, *La Condition Industrielle à Athènes, étude socio-géographique* (Πρῶτον Μῆρος: Les Hommes et leur vie), Ἀθῆναι, Ἐκδόσις Ἑθνικοῦ Κέντρου Κοινωνικῶν Ἑρευνῶν, 1970, 1 τόμος σχῆμ. 4ου, 159 σελ. καὶ 70 χάρται ἐκτός κειμένου.

* Etienne Dalmasso, *Milan, capitale économique de l'Italie, étude géographique*, Gap, Editions Ophrys, 1971, 1 τόμος σχῆμ. 4ου, 583 σελ.

* Pierre-Yves Pêcheux - Michel Sivignon, *Les Balkans*, Παρίσι, Presses Universitaires de France (συλλογὴ «Magellan»), 1971, σχῆμ. 12ου, 284 σελ.

Le Monde, 11-12 Ἰουλίου 1971, σελ. 6.

Περὶ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Ἑλλάδος*

Bernard Kayser, Pierre-Yves Pêcheux καὶ Michel Sivignon: *Exode rural et attraction urbaine en Grèce. Matériaux pour une étude géographique des mouvements de population dans la Grèce contemporaine*. Ἀθῆναι, 1971, 223 σελ., στατιστικὸν παράρτημα, χάρται, γραφικὰ παραστάσεις, 1 χάρτης, ἐκτός κειμένου τὸν ἄστικόν περιοχὸν Ἑλλάδος, (ἐκδόσις τοῦ Ἑθνικοῦ Κέντρου Κοινωνικῶν Ἑρευνῶν (ΕΚΚΕ)).

Ὑπὸ τὸν ὡς ἄνω τίτλον ἐδημοσιεύθησαν τὰ πορίσματα ἐρευνῶν γενομένων κατὰ τὸ 1962 καὶ 1963, ὡς συμβολὴ εἰς τὴν γνῶσιν τῶν μεταναστευτικῶν διακινήσεων ἐν Ἑλλάδι. Αἱ περὶ αὐτὸ λόγους ἔρευναι ἐγένοντο εἰς δύο στάδια: Προγῆθησαν διερευνησεῖς μεταξὺ τεσσάρων ὁμάδων κοινοτήτων ἐπιλεγείσων εἰς διαφοροποιητὸν φυσικὸν καὶ κοινωνικο-οικονομικὸν περιβάλλον, αἰτίνας ἐπέτρεψαν τὴν μελέτην τῶν μεταναστευτικῶν φαινομένων, τὰς σχέσεις τῶν πρὸς τὰ ἰδιάζοντα προβλήματα ἐκάστης περιοχῆς καὶ τὰς ἐπιπτώσεις τῶν ἐπὶ τῆς τοπικῆς δημογραφίας, καὶ ἐπηκολούθησε καταμέτρησις τῶν 1/5 τῶν δελτίων τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, τὸν ἀναφερομένων εἰς τοὺς νεώτερι ἐγγραφέντας εἰς τὰ μητρώα τῆς περιόδου 1957-60, ἧτις ἐπέτρεψαν εἰς τὸ νὰ καθορισθῇ ἐπακριβῶς ἡ περιοχὴ ἑλέξεως ἐκάστης πόλεως.

Ἡ ἑλληνικὴ ὑπαίθερος σχεδὸν ἐν

τῷ συνόλῳ τῆς, ἀπὸ μακροῦ χρόνου καὶ μετ' ἐναλλασσομένην ἐντασιν, συνιστᾷ ἀσθητῶς ὅστιαν μεταναστεύσασιν. Αἱ τεσσαερες ὁμάδες τῶν ἐξετασθεισῶν κοινοτήτων προβάλλουσι τεσσαερας ζήτησις χωροθεσίαν συνδεομένην κατὰ τύπου: Κυκλάδες καὶ Πελοπόννησος ἄρ' ἑνός, καὶ Θεσσαλία καὶ Μακεδονία ἄρ' ἑτέρου. Κατὰ τὴν μελέτην τῶν ὡς ἄνω ὁμάδων ἐφηρμοσθῆ ἡ αὐτὴ μέθοδος: δηλ. τὴν ἐκθεσιν περὶ τῶν οικονομικῶν καὶ δημογραφικῶν συνθηκῶν τῶν περιοχῶν διαδέχεται λεπτομερῆς ἐξέτασις ἐκάστης κοινοτήτος καὶ ἀκολουθεῖ βραχεία σύνθεσις.

Τὸ πρῶτον δεῖγμα περιλαμβάνει ὀκτὸ κοινότητες τῶν Κυκλάδων, ἀναλόγως πρὸς τὰς νήσους Πάρον καὶ Ἄντιπαρον. Ἡ μετανάστευσις, παλαιὰ καὶ μακρῆ, κατευθύνεται κυρίως πρὸς τὸ πολεοδομικὸν συγκρότημα Πειραιῶς - Ἀθηνῶν, τὸ ὅποιον εἶναι καὶ ἡ πραγματικὴ πρωτεύουσα τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου.

Πρόκειται σχεδὸν ἀποκλειστικῶς περὶ ἀγροτικῆς μεταναστευτικῆς ἐξόδου, ἄλλ' ἢ κεντρικὴ κομπολις δὲν φαίνεται οὔτε καὶ αὐτὴ ἰκανὴ νὰ συγκρατήσῃ τοὺς κατοίκους τῆς, χωρὶς διὰ τοῦτο νὰ διαδραματίσῃ ρόλον σταθμοῦ Ἑλλάδος κατὰ τὴν μεταναστευτικὴν κίνησιν, καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ ταῦτα ἀνευρίσκει τις εἰς τὰς κομποπόλεις τὰς περιλαμβανομένας εἰς τὰ ἄλλα δειγμάτια. Ἀκροτηριάζουσα σφοδρῶς τὰς τάξεις τῆς ἑθνητικῆς ἡλικίας, ἡ μετανάστευσις ὀδηγεῖ εἰς γρησσὸν τὸν πληθυσμὸν καὶ ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν μειοσιν τῶν γεννησῶν, ἧτις ἐμπραξεται ἀπὸ τὴν βαθμίδου μειουμένην ἐναντι τῆς γεννητικότητος διάθεσιν τῶν οἰκογενειῶν.

Τὸ φαινόμενον τοῦτο δύναται νὰ ἐξηγηθῆ ἀπὸ τὰς δυσχερείαις τοῦ περιβάλλοντος, κυριώτεροι τῶν ὁποίων εἶναι ἡ ἀνεπάρκεια τῶν καλλιεργησίμων γαιῶν εἰς τὰς βραχόδεξις ταύτας νήσους καὶ τὸ μέτριον εἰσόδημα, τὸ ὅποιον ἐξασφαλίζει ἡ ὑπὸ μεμονωμένον ἐπαγγελματιῶν ἀσκουμένη ἀλείψια. Ἄλλα δυσχερείαι προέρχονται ἀπὸ τὴν ἀδυναμίαν ἐπανδρῶσεως καὶ ἀπὸ τὴν διασπορὰν τῶν μικρῶν αὐτῶν νήσων, τῶν ὁποίων ὁ μετὰ τὸν Πειραιῶς σύνδεσμος εἶναι στενότερος τῶν μετὰ τὸν σχῆσμον. Ἔγινον ὁμοῦ ἐξωτερικὰ κινήθηρι δινάμεις ἐθέθη εἰς ἐνέργειαν εἰς τὴν ἄρξαιαν αὐτῆν περιοχὴν τοῦ θαλασσίου πολιτισμοῦ. Ἡ ἀγροτικὴ ἐξόδος, ἂρ' ὅσον δὲν εἶναι ὑπέρμετρος, φαίνεται ὅτι ἐνοθεῖ τὰς προόδους τὰς συντελουμένας εἰς τὴν γεωργίαν, ἀλλὰ αἱ πρόδοι αὐταί, αἱ ὁποῖαι εἶναι δημιουργήματα ἐπικαιροῦ κοινοτήτων, φαίνονται εὐθραστοί, κατὰ τὸν αὐτὸν ἀκριβῶς τρόπον, καθ' ὃν παρουσιάζονται αἱ πρόδοι ἄλλων τομῶν δραστηριότητος, ὅπως εἶναι τοῦ τουριστικοῦ.

Ἡ μετανάστευσις εἶναι οὐσάτως ζωηρὰ εἰς τὴν Μεσσηνίαν. Πάσαι αἱ ἐξετασθείσαι κοινότητες ἀπεγυμνώθησαν τὸν κατοικόν των κατὰ τὴν μεταξὺ 1951-

1961 περίουον, γεγυνοῦς ὅπερ ἀνταποκρίνεται εἰς μεταναστευτικὰ ὑπόλοιπα λίαν ἀρνητικά, ἀφροῦ τὸ φυσικὸν ἰσοζόγιον δὲν εἶναι ἑλλειματικὸν παρὰ εἰς μίαν μόνον περίπτωσιν. Ἡ κατὰ κοινότητα ἐξέτασις καταδεικνύει ὅτι ἡ ἔντασις τῆς μεταναστεύσεως δὲν συνδέεται μετ' ὅσον ὄρον τῶν γαιῶν, τὰς ὁποίας ἐκάστος κάτοικος διαθέτει, καὶ ὁ ὅποιος εἶναι παντὸν μέτριο, ἀλλὰ μετ' ὄσον κριτήρια τοῦ ἀγροτικοῦ πλοῦτου καὶ τοῦ διαθέσιμου ἐξοπλισμοῦ. Ἐάν αἱ Ἀθῆναι προσελκύουν τὴν πλειονότητα τῶν μεταναστών, ἐν τούτοις μίαν σημαντικὴν ἐξωτερικὴν μεταναστευτικὴν ὄψιαται, καὶ κυρίως διὰ μέσου τῆς φθινόσυτης πρωτεύουσις τῆς Μεσσηνίας, τῆς Καλαμίας. Ἡ μετανάστευσις αὐτῆ, ὅπως καὶ ἐκείνη τῆς Πελοποννήσου καὶ τῶν νήσων, εἶναι παλαιὸν φαινόμενον, τοῦ ὁποίου αἱ κτηθείσαι συνήθειαι καὶ οἱ διατηρηθέντες δεσμοὶ μετὰ τῶν μεταναστών ἐξασφαλίζουν τὴν διαίτησιν παρὰ τὴν βελτίωσιν τῶν τοπικῶν οικονομικῶν ὄρων ζωῆς. Ἡ ἄλλοτε πολλοῦ ἀνθρώπου Μεσσηνία, ἐνεκα τῆς διαρροῆς τῶν κατοίκων τῆς, μετεβλήθη εἰς ὀλιγάνθρωπον περιοχὴν καὶ μάλιστα εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὅστε τὰ γεγόμενα ἀρθευτικά ἔργα κινδυνεύουν νὰ μὴ ἀποδοῦσιν τοὺς ἀναμενομένους καρποὺς τῶν ἐλλείψει ἐργατικῶν χειρῶν, ἐπειδὴ μερικὰ ἀπὸ τὰ χωρία ἀπεστερηθῶν τὸν 3/4 τοῦ ἄρρενος πληθυσμοῦ τῶν τῶν ἡλικίας 20 καὶ 50 ἐτῶν.

Ἡ μετανάστευσις ἐξεδηλώθη προσφάτως, ἀλλὰ ὀλιγοτέρον ἐννοιος, εἰς τὰς ἐξ κοινότητας τὰς κειμένας νοτιο-ανατολικὰς τῆς κοιλιάδος τῆς Θεσσαλίας, τῆς Νομορχίας Καρδίτσης, καὶ αἱ ὁποῖαι συγκροτοῦν τὸ τρίτον δεῖγμα. Ἐάν ἐξαιρέσωμεν τὰς ἀναχωρήσεις, αἱ ὁποῖαι ἐσπεμίσθησαν κατὰ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον διὰ πολιτικῶς λόγους, ἡ μετανάστευσις εἶναι κυρίως ἐσωτερικὴ, αἱ δὲ Ἀθῆναι διεδραμάτισαν σημαντικὸν μὲν ἄλλ' οὐχ ἀποκλειστικὸν ρόλον, καὶ ἡ Θεσσαλία συνεκράτησε μικρὸν μέρος τῶν μεταναστών. Ἡ τοιαυτὴ μετανάστευσις δὲν εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα οὔτε κἀμιν ὀφειλομένην εἰς τὴν γεννητικότητα, οὔτε ἀπομύλιωσιν τοῦ πληθυσμοῦ κατὰ τὴν περίουον 1951-1961.

Εἶναι βέβαιον ὅτι ἡ κατ' ἀγρότην διαθεσιμότης γαιῶν, εἰς τὴν ἀραιὰς κοινοκωμὴν αὐτῆν κοιλιάδα, εἶναι ἀσυγκρίτως ἀνωτέρα ἀπὸ ἐκείνην ἄλλων μελετηθεισῶν περιοχῶν. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι σημαντικὸν πλεονέκτημα, ἐπειδὴ ἡ ἐκμετάλλευσιν τῶν εἰναι λίαν ἀτακτικὰ. Ὁ πρόσφατος καθὼς καὶ ὁ περιορισμένως χαρακτηρ τῆς μεταναστεύσεως ὀφείλει εἰς τὴν πραγματικότητα νὰ εἶναι συνδεόμενος μετ' ἡν κοινωνικο-ἀγροτικὴν καθυστέρησιν ἐνὸς πληθυσμοῦ ἐπὶ μακρὸν ἀπομονωμένου, γεγυνοῦς τὸ ὅποιον ὑπογραμμίζει τὴν σημασίαν τῆς πληροφωρίας εἰς τὸν καθορισμὸν τῶν μεταναστευτικῶν ἐξελίξεων. Ἡ καθυστέρησις αὐτῆ ἄλλοστε τεινεῖ

* Ἀναδημοσιεύεται ἐν μεταφράσει ἐκ τῆς *Revue Géographique des Pyrénées et du Sud-Ouest*, Tome 43, fasc. 1, janvier 1972, κατὰ τὴν ἀδείαν χορηγηθείσης ὑπὸ τοῦ κ. P.-Y. Pêcheux.